

ת"פ 17244/11/10 - מדינת ישראל נגד ציון בן שלוש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17244-11-10 מדינת ישראל נ' בן שלוש
בפני כב' השופט דב פולוק

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ציון בן שלוש

הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם הואשם באיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977 ובחבלה במזיד ברכב, עבירה לפי סעיף 413 ה לחוק העונשין תשל"ז-1977.

המאשימה העידה שני עדים, את מר ש. ד. (ע"ת 1) ואת גב' א. ד. (ע"ת 2). כן הוגשה כראיה אמרת הנאשם (ת/1).

הנאשם בחר להעיד.

ע"ת 1, מר ש. ד., העיד שרכב הנאשם חתך לנתיב בו נסע. בתגובה העד צפר. בהמשך הנסיעה, רכב העד ורכב הנאשם עצרו ברמזור אדום לפני צומת. הנאשם ירד מרכבו והתקרב לרכב העד. מר ד. סגר את חלונות רכבו ונעל את דלתות המכונית. הנאשם החל לצעוק "אני אהרוג אותך" כשדברי העד הוא אינו זוכר "את המילים בדיוק" (ע' 6 לפרוטוקול שורה 30). הנאשם הכה בידיו על שמשת רכבו של העד והחל ללכת בחזרה לכיוון מכוניתו. או אז, הסתובב הנאשם והגיע בחזרה למכוניתו של העד. הנאשם הכה באגרופו "בכל הכוח" בחלון דלת הנהג (ע' 7 לפרוטוקול שורה 3). החלון התנפץ ושברי זכוכית עפו לתוך הרכב. לאחר שהאור ברמזור התחלף לאור ירוק ולאחר שאנשים במקום החזיקו בנאשם, הצליח העד לנסוע מהמקום. העד נסע למשטרה והגיש תלונה .

העד הכחיש שהיה סדק בחלון הקדמי מצד שמאל ברכב העד בטרם הכה עליו הנאשם. לעניין דברי האיום, לאחר ריענון זכרונו של העד הוא העיד שהנאשם אמר לו "אני אהרוג אותך, מה אתה עושה, אני ארצח אותך" (ע' 9 לפרוטוקול שורה 9).

בחקירה נגדית השיב לשאלות הסנגור שהרכב בו נסע מסוג סיטרואן קסרה שנת ייצור 2002 שנרכש יד שנייה מחברת ליסינג. הרכב נמסר לפירוק לפני שנה. העד לא זכר שאי פעם הייתה בעיה בדלת או בחלון הנהג (ע' 10 לפרוטוקול שורה 29). לשאלה אם הרכב היה מעורב קודם לאירוע בתאונת דרכים, השיב לאחר הרהור, ש"לא זוכר" (שם, שורה 18).

מר ד. לא הסכים עם גרסת הנאשם שהעד הוא אשר "חתך" עם רכבו לנתיב נסיעתו של הנאשם.

הסנגור הציג בפני העד את גרסת הנאשם לפיה הוא אמר לעד "יא מטומטם איך אתה נוהג, מה אתה עושה, אתה רוצה להרוג אותי, אתה רוצה לרצוח את המשפחה שלי". מר ד. דחה את גרסת הנאשם וחזר ואמר שהנאשם אמר לו "אני אהרוג אותך, מה אתה עושה? אני ארצח אותך" (ע' 12 לפרוטוקול שורות 2 - 8).

א. ד., ע"ת 2, הינה אשתו של העד ש. ד.. לדבריה, רכב הנאשם השתלב בנתיב נסיעתם ללא איתות ובעלה צפר. בעת שעצרו על מנת לציית לרמזור אדום, הנאשם ירד מרכבו והתקרב לרכבם. הנאשם החל לאיים ולצעוק "אף אחד לא יעשה לי כזה דבר, אני אהרוג אתכם, אני ארצח אתכם, אני לא זוכרת בדיוק". הנאשם הסתובב כדי לחזור לרכבו אך פתאום חזר ו"הלם עם אגרופ" בחלון השמאלי קדמי ברכבו של הנהג ו"החלון. התנפץ לרסיסים" (ע' 15 לפרוטוקול שורה 31 - ע' 16 לפרוטוקול שורה 2). אנשים במקום החזיקו את הנאשם ובהתחלף הרמזור לאור ירוק הם נסעו מהמקום. בחקירתה הראשית התבקשה העדה לנסות לזכור בדיוק מה אמר הנאשם והיא השיבה "אני אהרוג אותך אני ארצח אותך" (ע' 17 לפרוטוקול שורות 1 - 2).

משאלות הסנגור בחקירה הנגדית עלה שהעדה הגיעה לתחנת המשטרה עם בעלה סמוך אחרי האירוע. יחד עם זאת, לא נגבתה ממנה הודעה. במועד אחר היא כתבה מכתב בו תיארה את השתלשלות המקרה. בעלה העביר את מכתבה למשטרה. המכתב נושא את התאריך 13.10.09, שלכאורה בעלה הוסיף בכתב ידו (האירוע מיום 7.10.09). העדה לא ידעה אם התאריך על גבי המכתב הוא היום בו היא כתבה את המכתב או היום בו היא מסרה את המכתב לבעלה (ע' 21 לפרוטוקול שורה 27).

גב' ד. דחתה את האפשרות שרכבם "חתך" את רכב הנאשם (ע' 21 לפרוטוקול שורה 12). העדה אמרה שבעלה צפר פעמיים ולא פעם אחת בצפירה ארוכה כפי שהעיד בעלה. כאשר ב"כ הנאשם עימת את העדה עם הסתירה השיבה "שיכול להיות (שהיא) לא זוכרת..." (ע' 23 לפרוטוקול שורה 17).

העדה זכרה שרכב הנאשם עמד משמאל לרכבם אך לא הייתה בטוחה אם הפרידו נתיב אחד או שניים בין כלי הרכב (ע' 23 לפרוטוקול שורות 27 - 29).

בחקירה נגדית העדה אישרה שהנאשם צעק וצרח, שהוא אמר "נכון שאף אחד לא יעשה לי דבר כזה" ושהוא קילל את בעלה ואמר לו "יא מטומטם". היא לא זכרה אם הנאשם אמר לבעלה "תצא מהאוטו ותיתן לי פרטים" (ע' 24 לפרוטוקול שורות 8 - 17).

ב"כ הנאשם שאל את העדה "אני אומר לך מה (הנאשם - ד.פ.) אמר (לבעלך - ד.פ.), הוא אמר "יא מטומטם, איך אתה נוהג ככה? תצא תיתן לי פרטים, אתה רוצה להרוג את המשפחה שלי, לרצוח את המשפחה שלי?" זה מה שהוא אמר ולא לרצוח אתכם." העדה השיבה "זה לפי דעתך" (שם, שורות 18-20).

העדה השיבה לשאלות הסנגור שהרכב בו נסעה הוא רכב של בעלה שנרכש על ידו לפי שהכירו. היא לא ידעה אם הרכב היה מעורב בתאונת דרכים. לדבריה, הרכב נמסר לפירוק בשל בעיות מכאניות (שם, שורות 22-32).

גב' ד. השיבה לסנגור שהם נעלו את הדלתות וסגרו את החלונות ברכבם כי היא פחדה מהנאשם (ע' 25 לפרוטוקול שורה 5). היא אישרה שהיא שמעה את הדברים שלטענתה נאמרו על ידי הנאשם, בעת שחלונות הרכב היו סגורים (שם, שורה 18).

בחקירה חוזרת, בעקבות התנגדות לשאלת התובע, בית המשפט שאל את העדה לגבי תשובתה לסנגור "זה לפי דעתך" (ראה לעיל). העדה השיבה שכוונתה הייתה שגרסת הנאשם אינה מקובלת עליה (ע' 26 לפרוטוקול שורות 21-22).

נגבתה אמרתו של הנאשם במשטרה (ת/1) כ-10 ימים אחרי האירוע נשוא כתב האישום.

הנאשם טען שרכב המתלוננים ניסה לעקוף את רכבו מימין ומשמאל, אילצו לבלום בלימת פתע והוא כמעט איבד שליטה על מכוניתו (ת/1 שורות 5-6). כלי הרכב עצרו ברמזור אדום והוא ירד מרכבו והגיע אל הרכב השני. לדבריו הוא אמר לנהג השני "...יא מטומטם איך אתה נוהג אתה רוצה להרוג את המשפחה שלי, תצא תן לי פרטים". לעניין החלון אמר שהוא דפק על החלון פעמיים כדי לדבר עם הנהג והחלון התנפץ. לדבריו "...בדיעבד כשהתקרבתי אל הרכב קודם לכן זכור לי כי היה סדוק בחלקו האמצעי מין שריטה שבלטה, החלון התפורר תוך שניות... (ת/1 שורות 9-14). הנאשם הדגיש באמרתו שהופתע מניפוץ החלון ושלא התכוון לשבור את החלון (שם, שורות 12-13).

בעדותו הראשית, גרסת הנאשם דמתה לגרסתו במשטרה. הוא תיאר שרכב המתלוננים "חתך" אותו פעמיים וגרם לו לבלום בלימת חירום. לאחר שכלי הרכב עצרו לפני הצומת בצייטם לרמזור אדום, הנאשם ירד מרכבו וניגש לרכב השני כדי לדרוש רישיונות מהנהג ולברר את פשר התנהגותו של הנהג השני. הנאשם דפק על החלון והחלון התנפץ. הוא ראה שהיה סדק בחלון. הנאשם הכחיש שאיים להרוג או לרצוח את הנהג השני. לדבריו, צעק על הנהג השני "יא מטומטם אתה רוצה להרוג לי את המשפחה שלי, לרצוח את המשפחה" (ע' 28 לפרוטוקול שורות 31-32).

בחקירה נגדית אמר הנאשם שרכבו היה משמאל לרכב המתלוננים ושלושה כלי רכב אחריו (ע' 29 לפרוטוקול שורות 13-14). לדבריו, אשתו לא ירדה מרכבם. היה חושך למעט תאורת רחוב (שם, שורה 24). לשאלה מדוע ביקש לקבל את רישיונות הנהג השיב - כדי לגשת לתחנת המשטרה (ע' 30 לפרוטוקול שורה 12). לעניין הדפיקה על החלון, הדגים שדפק באצבעו (ע' 31 לפרוטוקול שורה 3).

אשתו של הנאשם, גב' אסנת בן שלוש, העידה כעדת הגנה (ע"ה 2). היא תיארה נהיגה מסוכנת של רכב המתלוננים. לדבריה הנאשם ירד מרכבם ברמזור "כדי לשאול אותו (הנהג השני - ד.פ.) למה הוא נוהג ככה בצורה כזו בנסיעה

והחלון היה סגור, ציון (הנאשם - ד.פ.) נקש בחלון והחלון התמוטט" (ע' 32 לפרוטוקול שורות 29 - 30). העדה לא שמעה את הדברים שנאמרו בין בעלה לבין הנהג השני (שם, שורה 31 - ע' 32 לפרוטוקול שורה 1).

בחקירה נגדית השיבה עדת ההגנה ששני כלי הרכב היו אחד מול השני (ע' 33 לפרוטוקול שורה 23). התובעת שאלה את העדה "אבל בעלך אומר שרכב של המתלונן היה 3 מכוניות לפניכם בנתיב ליד, מה את אומרת?" היא השיבה "יכול להיות אני לא זוכרת" (ע' 33 לפרוטוקול שורות 24 - 25).

בהמשך נשאלה העדה לגבי הודעתה במשטרה במקום בו אמרה בתשובה לשאלת החוקר "אני לא שמעתי דבר כזה אבל מתוך עצבים הוא זרק משהו, אבל אני לא שמעתי". תחילה השיבה שיכול להיות שאמר לו ... אני לא שמעתי שום דבר" (ע' 34 לפרוטוקול שורה 8). יחד עם זאת הדגישה שיכלה לראות (שם, שורה 10). אחר כך הכחישה שאמרה את המשפט שצוטט מהודעתה (שם, שורה 16). או אז, השיבה לשאלה שראתה את בעלה מקיש בחלון ו"שאל אותו (הנהג השני - ד.פ.) למה הוא משחק בכביש" (שם, שורה 18). לשאלת בית המשפט אם שמעה או לא שמעה את הדברים שנאמרו בין בעלה לבין הנהג השני השיבה "האמת שאני לא זוכרת אבל זאת הייתה הכוונה של בעלי..." (שם, שורה 20).

העדה השיבה לתובעת שהיא לא ראתה את הסדק בחלון אך שמעה את ההתנפצות של החלון (שם, שורות 23 - 32). בית המשפט שאל את העדה כיצד היא הייתה מסוגלת לשמוע את ניפוץ החלון אך לא לשמוע את דברי בעלה למתלונן והיא השיבה "כי בעלי לא דיבר דברים כאלה" (ע' 35 לפרוטוקול שורה 3).

טענות המאשימה בסיכומיה:

- לטענת המאשימה עדות עדי התביעה, המתלונן ואשתו היו אמינות וקוהרנטיות ועל כן יש לקבל את גרסתם לאירוע לפיו הנאשם ירד מרכבו ואיים עליהם באומרו "אני אהרוג אותך, אני ארצח אותך". אחר כך הוא שב לרכב המתלונן, הכה פעמיים בחלון שהיה סגור וניפץ אותו. לעומת זאת קיימת סתירות בין גרסאות הנאשם ואשתו.
- לעניין טענת הנאשם באשר לכך שאשת המתלונן לא העידה במשטרה. מסבירה המאשימה שלא נגבתה ממנה עדות כיוון שהייתה בהריון ונזקקה לטיפול רפואי בעקבות האירוע. כן הייתה עמה גם בתה בת החמש שנלחצה מהאירוע ואשת המתלונן נדרשה להרגיעה. אשת המתלונן מסרה מכתב המתאר את מהלך האירוע. את המכתב כתבה מזיכרונה ומבלי להיוועץ במתלונן, ממנו בקשה רק את מספר הרישוי של הרכב.
- המאשימה סוברת שטענת הנאשם לפיה בחלון הרכב היה סדק לא הוכחה. לטענתה הרכב והחלון היו תקינים, והחלון נופץ רק לאחר שהנאשם הכה בו פעמיים בחוזקה. היא מדגישה שהאירוע אירע בשנת 2009, ורכבו של המתלונן הוא משנת 2002 בכל קנה מידה לא מדובר ברכב ישן. אין להשליך מן העובדה שברכב מפורק היום על טיבו של הרכב במועד האירוע.
- מהאמור סוברת המאשימה שעלה בידיה להוכיח מעבר לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את עבירת האיומים ועבירת גרימת היזק בזדון לרכב המיוחסות לו בכתב האישום ועל כן יש להרשיעו.

טענות הנאשם בסיכומיו:

· לטענת הנאשם ישנם אי דיוקים וסתירות בעדויות המתלונן ואשתו. למשל, במקום אחד בעדותו מעיד המתלונן שהנאשם אמר לו "אני אהרוג אותך אני ארצח אותך". ואילו במקום אחר הוא מעיד באשר לאיומי הנאשם "אני לא זוכר את המילים במדויק". הבדל נוסף בין העדויות הוא בתוכן האיומים בין עדות הנאשם לעדות אשתו. אשת המתלונן מעידה שנאשם אמר "אף אחד לא יעשה לי דבר כזה, לא יעשו לי ככה, אני אהרוג אתכם אני ארצח אתכם". כמו כן, אשת המתלונן לא העידה במשטרה על אף שנכחה באירוע. הנאשם סובר שיש בכך משום מחדל משטרתי. לאור האמור סובר הנאשם שיש להעדיף את גרסתו ולא את גרסת המתלונן ואשתו.

· הנאשם מוסיף עוד בעניין זה שכל חלונות היו סגורים ברכב ולכן סביר מאוד להניח שהמתלונן שמע דברים שלא שהוא לא אמר כלל.

· לעניין עבירת ההיזק בזדון לרכב טוען הנאשם שכבר בהודעתו במשטרה הוא העיד שהיה סדק בחלון הרכב ולכן הוא התפורר בשניות. אם היה מדובר בחלון של רכב סגור ותקין שום חבטה לא הייתה יכולה לשבור אותו. כמו כן אין במשטרה צילום של שברי החלון והרסיסים. בעניין זה מוסיף הנאשם שהמתלונן ואשתו העידו בעצמם שהרכב פורק לחלקים. כשהמתלונן נשאל אם הרכב עבר תאונה הוא אף שתק דקה ארוכה על הדוכן והרהר. לאור האמור סובר הנאשם שלא עלה בידי המאשימה להוכיח את יסודות עבירת היזק בזדון לרכב. שכן, הנאשם, כשדפק על החלון לא התכוון לשבור אותו ולא יכול היה לצפות שכך יהיה, הוא רק רצה שהמתלונן יפתח את חלונו רכבו על מנת שימסור לו פרטים.

· אשר על כן סובר הנאשם שיש לזכותו מחמת הספק הן מעבירת האיומים והן מעבירת גרימת היזק בזדון לרכב.

לאחר ששמעתי והתרשמתי מהעדים ולאחר שעיינתי בחומר הראיות ושקלטיו החלטתי להרשיע את הנאשם בעבירה של חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413ה ולזכות את הנאשם מעבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1977.

עבירת החבלה במזיד ברכב הינה עבירה של מחשבה תוצאתית. לאחר שמיעת הראיות אין חולק שהנאשם הכה על החלון בדלת הקדמית השמאלית של רכב המתלונן ובעקבות המכה החלון התנפץ לרסיסים. אי לכך, הנאשם מילא את היסוד העובדתי של העבירה.

טענת ההגנה של הנאשם מתייחסת להעדר היסוד הנפשי של העבירה. היסוד הנפשי הנדרש לקיום העבירה הנו מודעות לטיב המעשה ולנסיבות. לעניין התוצאה נדרשת לפחות פיזיות ביחס לאפשרות של המעשה לגרום לאותה תוצאה; דהיינו, שוויון נפש ואדישות כלפי האפשרות לגרום לתוצאת העבירה או קלות דעת בנטילת סיכון בלתי סביר לאפשרות לגרום לתוצאת העבירה (ראה סעיף 90א(1) וסעיף 20 (א) לחוק העונשין תשל"ז-1977).

לדברי הנאשם, הוא הכה בקלות על החלון ובשל סדק בחלון החלון התנפץ. לטענתו, לא היתה לו כל כוונה לנפץ את החלון והוא לא היה יכול לצפות שהחלון יתנפץ מדפיקה קלה עליו. ב"כ הנאשם הוסיף וטען שאף נמנע מהנאשם

להוכיח את טענת ההגנה שלו, כשלא נאספו רסיסי הזכוכית של החלון, לא צולם החלון ולא התקבל מידע מלא על מצב הרכב. מחד גיסא, למרות שהנאשם כביכול היכה בחוזקה בחלון הוא לא נפצע בידו ומאידך גיסא, נמנעו ממנו הכלים להוכיח את טענת הגנתו.

אולם, אין ממש בטענת ההגנה של הנאשם שהוא רק דפק קלות על החלון ולא יכול היה לצפות לניפוץ החלון. אדרבא. ברור מהראיות שהוצגו בפני בית המשפט, שחלון הדלת השמאלית הקדמית של רכב המתלונן שימש כמקום לפירוק הכעס והזעם של הנאשם.

הנאשם תיאר בעדותו שנהיגתו של המתלונן היוותה סכנה של ממש לחייו ולחיי משפחתו. למותר לציין, שאין נפקא מינה אם אכן כך היה או אם, כטענת עדי התביעה, הנאשם הוא אשר בדרך נהיגתו סיכן את רכב המתלונן. עיקר העניין הוא בכך שנאשם ראה לנכון לרדת מרכבו ולגשת לרכב המעורב כשהוא צועק, אליבא דגרסתו, "יאלה מטומטם אתה רוצה להרוג לי את המשפחה שלי, לרצוח את המשפחה" (ע' 28 לפרוטוקול שורות 31 - 32 ת/1 שורות 10 - 11). דברי הנאשם מעידים כאלף עדים על כעסו באותם רגעים.

כפי שציינתי לעיל, שני עדי התביעה תיארו (ועדותם מקובלת עלי) שהנאשם הגיע לרכבם צעק ודפק על שמשמת הרכב. או אז הנאשם החל ללכת בחזרה לכיוון רכבו אך פתאום הסתובב, חזר לרכב המתלונן, הלם בכל כוחו בחלון השמאלי הקדמי והחלון התנפץ לרסיסים.

גרסת הנאשם היא שהוא דפק על החלון כדי לבקש את רישיונות הנהג המתלונן. בית המשפט שאל את הנאשם מדוע רצה לבקש את הרישיונות של הנהג המתלונן והנאשם השיב "ת. כדי לתבוע אותו על נהיגה פרועה ש. איפה לתבוע אותו? ת. לגשת עם מספר אוטו לפחות ש. לאן לגשת. ת. לתחנת המשטרה" (ע' 30 לפרוטוקול שורות 7 - 12).

אולם, ברור לבית המשפט שהנאשם לא ניגש לרכב המתלונן על מנת לקבל את פרטיו של הנהג המתלונן כדי להגיש תלונה במשטרה. אם זאת הייתה מטרתו, הדבר הראשון שהיה עושה הוא לרשום את מספר לוחית הרישוי של רכב המתלונן (או בעידן היום לצלם את לוחית הרישוי, את הרכב ואת הנהג באמצעות טלפון נייד). אולם הנאשם לא עשה כל פעולה מעשית כדי לקבל את פרטי הזיהוי של הרכב או של הנהג ולא פנה מיוזמתו בשום שלב לאחר מכן למשטרה.

הנאשם גם טען שהיה סדק בחלון וזאת הסיבה לכך שהחלון התנפץ. קשה לקבל את הטענה שהנאשם היה מסוגל להבחין בסדק שבחלון בלילה באמצעות תאורת רחוב בלבד. אולם, אם כן הבחין בסדק בחלון, אין להבין מדוע בחר הנאשם דווקא לדפוק על החלון הסדוק והפגום ולא על הדלת או גג הרכב, אם לא היה בכוונתו להוסיף לנזק.

גם אין להסיק מסקנה לטובת הנאשם מהעובדה שלא נפצע בידו. הזכוכית בחלון הרכב היא זכוכית משוריינת עם שכבת פלסטיק פנימית כדי למנוע חתיכות גדולות וחדות של זכוכית במקרה של פגיעה בחלון. בעניין זה, די לציין את העדויות בעניין ניפוץ החלון לרסיסים.

בהתחשב בכל האמור, שוכנעתי שהנאשם הלא כרוך בחלון מתוך כעס וחוסר שליטה והוכח היסוד הנפשי של העבירה. אי לכך, גם לא מצאתי ממש בטענת הסנגור שנפגעה אפשרותו להוכיח טענת הגנתו.

אשר על כן הנני מרשיע את הנאשם בחבלה במזיד ברכב, עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין תש"ז-1977.

לעומת זאת, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק בעבירה של איומים.

אין חולק שחלונות הרכב היו סגורים בעת שאמר הנאשם את דבריו. אשר על כן סביר להניח שהמתלונן ואשתו התקשו, לכל הפחות במידת מה, לשמוע במדויק את דברי הנאשם, זאת אף אם דבריו נאמרו בצעקה.

אם נבחן את תוכן האמירה של הנאשם כפי שהיא עולה מהודעתו במשטרה ומעדותו בדיון ההוכחות הוא אמר: **"יא מטומטם איך אתה נוהג אתה רוצה להרוג את המשפחה שלי, תצא תיתן לי פרטים..."** הרי שקיים דמיון מילולי חלקי בין האיומים אותם סברו המתלונן ואשתו שצעק הנאשם לבין הדברים אותם אמר הנאשם לטענתו. לפי עדות המתלונן אמר הנאשם: **"אני אהרוג אותך, מה אתה עושה? אני ארצח אותך..."** ולפי עדות אשת המתלונן הוא אמר: **"אף אחד לא יעשה לי כזה דבר, לא יעשו לי ככה, אני אהרוג אתכם אני ארצח אתכם"**. בכל האמירות צוינו המילים "אהרוג/ להרוג" אשר עלולות להיות נהגות באופן דומה, בפרט בלהט הכעס ומבעד לחלונות סגורים ברכב הממתין ברמזור במרכזו של כביש. ועל כן יתכן שדבריו הנאשם לא נשמעו כראוי על ידי המתלונן ואשתו.

גם המתלונן וגם אשתו ציינו בעדותם שאינם זוכרים במדויק את דברי הנאשם וגם היו הבדלים מסוימים בין עדויותיהם באשר לתוכן האיומים שנאמרו.

סיכומי של דבר:

הנני מרשיע את הנאשם בחבלה במזיד ברכב, עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין תש"ז-1977 ומזכה את הנאשם מחמת הספק בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

ניתנה בתאריך 21 בינואר 2014